

MISLI

[1933]

VELIKONOČNA
ST. 3 STEVILKA

LET. 2.

THOUGHTS

PRINTED AND PUBLISHED (EDITOR): REV. B. KORBIC
45 Victoria Str. WAVERLEY - N.S.W.

KRISTUS JE VSTAL - ALELUJA!!!

BLAGOSLOVLJENE VELIKONOČNE PRAZNIKE VSEM SLOVENCEM SIROM AVSTRALIJE
ZELE "MISLI"

DUHOVNA OBNOVA V POSTU:

Postni čas je pomlad v cerkvenem letu. Kako primerno je v Evropi prva pomlad prirode povezana s postnim časom. Sonce sije gorko, liže zadnji sneg, izvablja zadnje zaspance v naravo med mlado zelenje in cvetje v sončnem pobočju. Kmetje orjejo in osk rbujejo pomladno setev. V gredah ob hišah, po travnikih, delajo žene in dekleta. Otroci so pazabili sneg, smuč in led, predani so novim igram v svežem pomladnem vzdušju.

V cerkvi so zastrti blesteči oltarji in svetniki s postnim prtom, le podobe Kristusovega trpljenja in križovega pota poglobljajo v dušah vernikov sočutje s trpečim Gospodom, o katerem govori pasijon in postni pridigar. Spovednice nimajo časa, da bi se zaprastle, obhajilne mize niso zastoj pogrnjene. Kdorkoli se čuti katoliškega kristjana, hoče s Kristusom obhajati zadnjo večerjo, zavžiti Rešnje Telo, biti eno s Kristusom, imeti v sebi večno življenje.

Tiha, pasijonska, črna nedelja zagrne znamenje odrešenja, da bo tem svetlejše sijalo veliki petek: "O sveti križ, življenja luč, o sveti križ, nebeski ključ! Ponizno te častimo, zvestobo obljubimo!"

Ni zelenja ne cvetja na oltarjih. Čve tno nedeljo otroci napolnijo cerkev z mladim cvetjem in zelenjem in še nekaj ja bolk, oranž, fig, rožičev je skritih vmes. Toda te prajtelne in butare bo otroško navdušenje po blagoslovu hitro odneslo do mov za srečo v hiši in družini, pri živini in na polju.

Sele ob božjem grobu bodo med skalami strazami in svečami pravcati cvetlični vrtovi, in velikonočni oltarji bodo Vstalega obhajali z vsem nežnim krasom mlade prirode in očisteni, pomlajeni vernih src. "Kristus je vstal, alcluja!" In pri procesiji vstajenja ter v cerkvi bo donela posem zvonov, orgel, src: "Vesel prepevaj, o kristjan, vstajenja tvojega je dan!"

Tako je bilo, ko je nam in domovini še "mirno plavala je življenja barka." Tako je Koroskom in na Goriških obronkih še dandanes. Tako bo zasijala za postom, pasijonom in velikim petkom velikonočna slava vsej domovini, ki s trpečim Jobom veruje: "Vem, da moj Odrešenik živi. On mi bo dodelil poslednji dan trpljenja in od rešenja, vstajenja!"

In naš postni, velikonočni čas v novi domovini, v Avstraliji? Isto cerkveno leto, iste cerkvene skrivnosti in obrede iste zapovedi, iste praznike imamo tu z vsemi katoliškimi kristjani. Prav nič nismo osamljeni, ob stran potianjeni, brat je smo med brati. Le kdor se sam odmakne cerkveni skupnosti in družabnemu življenju,

se osamljen cmeri ko trmast otrok. Seve, na zunaj je marsikaj drugače. Najplodnejše cerkvene čase kot advent in post obhajamo na primer v poletni vročini in zato so tudi družabne navade bolj svobodne poletju primerno. Tu mislimo na zabave, letovanje, kopanje, potovanje, počitnice, po naše "holidays". Priroda je vsa v cvetju, v bogati letvi z žlah-tnim sadjem; pa tudi s sušo in vročino priroda ne skopari. A vsa priroda je božja, njegova volja je v prirodnih zakonih. Globlje gledana nas tudi ta priroda navaja in podpira v duhovnem življenju po navodilih Cerkve, zlasti v postu.

Visoko sonce, poletna vročina! Ali ni Kristus v Evharistiji naše duhovno sonce, ki razsvetljuje, greje, razvname v nas življenje milosti božje? In nekaj vročine za pokoro! Ali ne morajo v domovini prenašati hudega mraza pozimi in dosti neprijetneje vetrove spomladi? In bogato južno sadje, kako nam olajšava post pritr-ganja in post od mesa ob petkih. Ali ni pasijon, žalostni rožni venec, kržev pot za nas opomin, naj doprinasamo bogate, lahne sadove čednostnega življenja, zlasti ljubezni do Boga do bližnjega?

Le površen človek se opravičuje "Tu je vse drugače, jezika ne razumem, vse mi je tuje..." Pa se s takim praznim besedičenjem ogne nodeljske mase, spovednice, obhajilne mize... In tako zamudi čas milosti! Priroda je v prekipajoči krasoti, v duši pa je ledena zima brezbriznosti. Duša krščanska, sedaj se potrudi, zlatega časa nikar ne zamudi!"

Za sveto spoved se pripravi z izpraševanjem vesti in obkalo-vanjem grehov, kot si vajen iz

OTROŠKIH dni. In kjer nimaš domače ga spovednika; se spovej v angleščini; saj ti bo duhovnik pomagal. Pri prejetju zakramentov in v verskem udejstvovanju te podpira milost sv. birme, da imaš le dobro voljo. Izgovor glede jezika je jalov. V trgovini, v restavraciji, v službi, v družbi, v kinu se zabavaš v gladki angleščini; v cerkvi, pa praviš, se ti zdi vse tuje. Isti Bog, isto Rešnje Telo, isti oltar, ista sv. maša, isti latinski cerkveni jezik, isti svetniki, isti obredi... Le z molitvenikom in rožnim vencem in pobožnim srcem prideš v cerkev, pa boš povsod na svetu v božji hiši našel največji kos domovine. Poznam ganljive primere, da so celo starejši ljudje, ki le za silo lomijo angleščino, dobro spovedujejo, molitve pa opravljajo v svojem jeziku. Globoko me presune ko v rastresenih solistih v goštevih, v pragozdu, na železniških postajah v puščavi srečujem vernike, tudi raztresene ude našega naroda, ki tožijo, da nimajo cerkve, ne nedeljske maše. Mnogi po mestih, v bližini cerkva, pa so tako brezbrbni. Tu nam avstralski katoliki in duhovniki po pravici delajo očitke. Torej več verske zvestobe in cerkvenega življenja da se bomo očitno razločevali od onih, ki vero nimajo in se ponašajo z brezbožnostjo!

Naše velikonočno obhajilo ne bo le priprava za praznik vstajenja, temveč tudi za veličastni evharistični kongres, ki ga bomo avstralski katoliki obhajali drugi povelikonočni teden v Sydneyu. Mnogi ste bili kot otroci, mnogi kot fantje in dekleta na veličastnem evharističnem kongresu v Ljubljani leta 1935 in ste se navzeli navdušene ljubezni do Jezusa v prosveti Evharistiji. Tudi sam rad prebiram govor in gledam slike v prelepi kongresni spominski knjigi. Evharistični kongres v Sydneyu se bo obhajal kot srebrni jubilej tukajšnjega svetovnega evharističnega kongresa leta 1928 in kot trikrat zlati jubilej prve sv. maše, ki je bila darovana na avstralskem kontinentu leta 1803. Pridite zlasti za 18. in 19. april, ko bo v soboto prav naša slovesna služba božja in v nedeljo višek kongresa. Naj mogočno začne v naših srcih in v Avstraliji naš slavospev: "Kristus, kraljuj, Kristus zmaguj, v Hostiji sveti nam gospoduj!"

Dragi Rojaki! Vam vsem širom Avstralije želim blagoslovljene, zdrave, vesele velikonočne praznike in se radujem v nadi, da se bom s prav mnogimi srečal v Sydneyu ob kongresnih dneh. Tam bomo ob Srcu evharističnega Dobrega Pastirja vsi enodušni v veri in ljubezni.

Vdani Vam

Dr. Ivan Mikula,
45 Moran Str.
BOULDER, W.A.

IZZA "ŽELEZNE ZAVESE" SE SMEJEJO

V vzhodnoevropskih deželah pozna-jo dve vrsti političnega humorja: legalnega in ilegalnega, ali bolje: tistega duhovno brezpomembnega, ki ga vodi država, ter tistega nepotajočega, toda pristnega, ki izvir-ira iz duše naroda. Tukaj nekoliko primerov:

Nek razlačen polski knot se postavi pred vladno palačo v Varšavi ter si vtakne v usta prgišče slame, ki jo prične z vso vmeno žvečiti. Nek minister to vidi, ga pokara ter mu naposled podari 50 zlotov. Isto stori tudi zunanji minister. Naposled pa pride sam državni glavar, ki mu pa namesto miloščine da brco in ga nahruli rekoč: "Norec, kaj boš pa pozimi jedel, ko pa že na pomlad žreš slamo!"

Nek Madžar se po daljši odsotnosti vrne v svoje rodno mesto Budapost ter tam povprašuje za Franc Jozefovim trgom. Nek miličnik pri tem ostrmi: "Ti najbrže misliš Stalinov trg? Stari Madžar pa jasneje: "Mislilim pač trg med Zofijino in Štefa novo cesto." Miličnik postaja nestrpen ter ježno odgovori: "Dragi prijatelj, to sta ulici Zukova in Rdečo armade". Popotniku se pri tem razjasni lice, nato napravi nekoliko korakov proti Donavi - plusk - skoči v vodo. "Zakaj si hočeš vzeti življenje, tovariš?" mu zavpije miličnik. Pa mu odvrne oni iz valov: "Kaki samomor! Le nad vse sem srečen da morem ponovno videti svojo mamico Volgo."

"MISLI" so edini slovenski list v Avstraliji. Njih namen je povezati raztresene ude našega naroda in jih ohranjati domovini Sloveniji. Naj ne bi bilo nikogar, ki ne bi podporjal teh naporov in našega lista v novi domovini !!!

Stran 4.

R A D I O P R O G R A M M Ě "FOR NEW AUSTRALIANS"

Very Easy Lesson
Sat. 4th, April, 53

PAUL : I am not a penny for the telephone...Are you?
JOHN : (Laughing - smeje) No. I am not ! And Mary is not a penny.
I'm John and you are Paul and Mary is Mary - not a penny.
MARY : Never mind, Paul. I have - twopence...threepence...four...there.
I have six pennies, Paul.
PAUL : I have six pennies. I have a girl-friend..You have a bicycle..
John have a car...
MARY : No, no, no ! John has a car...we say; He has , she has. It has...
PAUL : John has a car...I have a bicycle. It has a bell...

Sat., 11th April, 1953

SAY IT WITH PAUL:

Two halfpennies are on penny. (1d)
Two pennies are twopence .(2d)
Three pennies are threepence.(3d)
A shilling and three pennies are on and three.(1/3)
Five shillings and eight pennies are five and eight. (5/8)
I have a shilling, two pennies and a halfpenny...
You have one and twopence halfpenny. (1/2½)

Sat., 18th April, 1953.

PAUL : Where is Olga ?
MARY : She's milking the cows, Paul.
PAUL : No ! Not Olga !
MARY : Yes, Paul..she milks the cows every day.
JOHN : She's milking the cows now; she's in the cowshed...
She milks the cows every day.

Easy lesson
Sat., 14th April, 1953.

JOHN : I must mend the door. Will you give me a hand, Paul?
PAUL : Will I.. what ?
JOHN : Will you give me a hand? No, not your left hand and not
your right hand ! I mean: Will you help me ?
PAUL : Will you give me a hand ?...Will you help me ? I'll remember
that. H'm ! Will you give me a hand ?...
Yes, I'll give you a hand.

Sat., 11th April, 1953.

JOHN : We must make a fowlhouse. How can we make a fowlhouse, Mary?
Have you any iron? Have you any timber ?
MARY : I think I have some pieces of wood over here. Yes-here's
some wood.
PAUL : Oh yes, that will do. That's enough, now have you any old boxes?
MARY : What for ?
PAUL : To make places for the fowls to lay the eggs !
MARY : Oh, of course ! Yes, I've some boxes. I think I have two
that will be quite good.
PAUL : Now - have you any nails?
MARY : No, I haven't any.
PAUL : Have you any screws ?
MARY : No, I haven't any screws - wait a minute - I have some
screws, but not many.
JOHN : Have you any chicken wire ?
MARY : No, I haven't any . A must buy some..

VKLJUB VSEMU GLAVE POKONCU ! ! !

Mnogokrat se sliši od naših ljudi v begunstvu, da izgubljajo vero v bodočnost in zaupanje v lastne moči in sposobnosti in da se raje predajajo mehkužnim sanjarijam in prijetnim željam, kot pa da bi vzeli lastno usodo in usodo vsega begunstva tako kot je: trdo in neusmiljeno, toda nikoli brezupno.

Se vsakokrat, ko sem imel priliko govoriti s takimi malodušnimi ljudmi, se je izkazalo, da vsa njihova malodušnost v kolikor ni bil vzrok kakšna težka osebna tragedija - sloni na nepoznanju našega položaja kot skupnosti in naših osebnih dolžnosti in možnosti, ki jih kot begunci imamo. In pa na tistem pojavu ki je stalni spremljevalec življenja po taboriščih: namreč, da se vsak dogodek doma in pa v svetu takoj raztolmači tako, da nam najboljše prija. Po navadi se prida še malo lastnih želja in vsa ta mešanica se proda potem naprej kot čista resnica. Kmalu je celo taborišče v stanju veselega pričakovanja in vshičenja, dokler se čez nekaj časa, ko se pobozne želje ne uresničijo spet cellega taborišča poloti obup in brezbriznost, dokler ga naslednji podobni dogodek ne postavi ponovno na noge. Razumljivo je, da se v enoličnosti in brezupnosti taborišča vsi oklepajo vsake bilke, ki daje nekoliko upanja. Toda sedaj nismo več v taborišču. Avstralija nam je dala dovolj možnosti, da se spet navadimo misliti in presijati z lastno glavo, vkljub vsemu, lahko odločamo svobodno o lastni usodi.

Seveda presojati osebne razmere in možnosti, je čisto nekaj drugega, kot pa oceniti položaj celotne emigracije. In vendar jih je toliko med nami, ki jim je to ime "begunec" seglo tako globoko v dušo, da se ga še danes ne more otresti, da bi tako lahko pričel živeti svobodno in aktivno osebno življenje in ki jim ta negotovost o usodi vsega begunstva jemlje zaupanje v lastne moči in jih ovira pri osebnih odločitvah; skratka - greni po ne potrebnem življenju. In tako jim teko leta, zapravljeni v neodločnosti in omahovanju, polna zamujenih prilik in neizrabljenih možnosti. In rezultat? Iz pogumnih življenj polnih in odločnih ljudi, ki so v trenutku najtežje preizkušnje znali jasno presoditi in se odločno ter pokrtvovano boriti, so postali omahljivi, ki se že v naprej boje vsake osebne odločitve; nekateri so brezbrizni in žive iz dneva v dan, nekateri se hočejo popolnoma odtrgati od lastne preteklosti in žive v pričakovanju neke nejasne bodočnosti; nekateri spet žive le ob spominih na vse "lepe stare čase" in sanjajo samo oistem trenutku, ko jih bo neka skrivnostna roka spravila nazaj v predvojno Slovenijo

- in tako naprej. Na nes to načinov se poizkusamo izmakniti trdi govorici dejstev. Seveda, saj smo vsi samo ljudje in vsak od nas ima trenutke malodušnosti, trenutke no tranjega miru in odločnosti. In človeško življenje ni tudi v najbolj urejenih razmerah brez osebnostnih pretresov in sprememb v življenjskih nazorih. Toda v urejenih razmerah je življenje v skupnosti, ki vsakemu pomaga in olajša to prehode iz otroške dobe v mladost, iz mladosti v zrelost, iz zrelosti v smrt. Toda v tujini o ta ki skupnosti, ki blagodejno vpliva na življenje je posameznika skoro ni mogoče govoriti. Večinoma smo tu brez družine, brez mladostnih prijateljev, brez sovaščanov, brez so sedov, ki so nas poznali, ko smo bili še otroci, brez učiteljev, ki so nam usmerjali prve korake v življenje, brez dušnih pastirjev, ki so nas vodili v duhovnem življenju - vsak je tu čisto na svoje. Kar imamo mi Slovenci skupnosti v emigraciji, je samo skupnost brezdomec, ki jih je slučaj privedel na isti rešilni čoln in od katerih si vsak želi drugačne usode, kot pa jo doživljamo danes. In vkljub temu - ni nam treba obupati in se predajati malodušnosti, če se zavedamo te resnice: da biti begunec, pomeni življenje pod čisto delotvornimi pogoji, ki jih mi sami ne moremo spremeniti in to velja za sedanjost kot tudi za prihodnost. S temi nespremenljivimi pogoji mora vsak v svojem osebnem življenju računati

in jih sprejeti in na njih graditi svojo lastno bodočnost ali pa da, usoda begunca ne pozna usmiljenja - ali pa se bomo pogrezali v omahljivosti, nejanosti in zagrenjenosti vedno globlje v brezbriznost in brezupnost - skratka, v duhovno in moralno propast. Smo radi tega bežali? - je res upravičeno vprašanje. Gotovo ne, bo vsakdo dejal. In vkljub temu jih je mnogo, ki so danes na tej poti.

Pa kateri so ti nespremenljivi pogoji in dejstva, s katerimi mora vsak izmed nas računati. Oglejmo si jih vsaj bežno:

1. Vsak je tu na svoje in dolžnost vsakega je, da se navadi sam odločati o lastnih razmerah. Kaj in kdaj smo bili doma, ne igra nikake vloge.

2. Tujina nam lahko da samo najprimitivnejše osnove življenja v skupnosti.

3. Skupnosti Slovencev v Emigraciji takorekoč ni in če se hočemo nasloniti drug na drugega, si moramo skupnost bele ustvariti.

4. Čakati na spremembe v svetovnem položaju in odlagati zaradi tega osebne odločitve je brezsmiselno in kaže napačno razumevanje lojalnosti in navezanosti na domačo grudo.

5. Naš povratak domov ne zavisi samo od svetovnega položaja. Samo kot organizirana skupnost imamo resno možnost povratka.

6. Ne pozabimo, da je večina Slovencev doma in ne v emigraciji in da bodo ti odločali, kako in kaj, in da oni trpe več kakor pa mi in zaradi tega ne bodo posebno mehko čutni do nas, če se vrnemo kot duhovne in telesne razvaline.

7. Kakor se spreminjamo mi v tujini, tako se spreminjajo ljudje in razmere doma. Precej sprememb, ki jih je današnji režim vpeljal, bo ostalo, ker so se ljudje nanje prilagodili.

8. Nasi doma pričakujejo od nas, da naše bivanje v tujini ne bo brez koristi za skupnost. To se pravi, da se moramo učiti in si prisvojiti vse koristno, kar nam življenje v različnih deželah lahko nudi.

9. Naša dolžnost nasproti našim doma in proti samim sebi je, da se ohranimo moralno in telesno zdravi in duhovno gibčni in aktivni.

10. Naša edina možnost, da se kot skupnosti in kot posamezniki ohranimo duhovno zdravi in sposobni ležati v aktivnem in odločnem osebnem življenju brez starih predsodkov, ki so tu brez podlage in v našem stremljenju, da si ustvarimo z vstrajnim in poštenim delom lastno slovensko duhovno skupnost, kot Slovenci in ne kot pripadniki te ali one stranke v emigraciji.

Precej trdo povedano. Kaj hočete, življenje begunca je trdo in se mascuje za vsako sentimentalnost, nerealistično naziranje in odločitev.

Notranjski Janez.

NATURALIZATION FIGURES SHOW INCREASE

In the past two years nearly 3500 new settlers from Europe have become Australian citizens.

The figures for the second half of last year show an increasing number of new settlers now applying for Australian citizenship.

The first migrants to Australia under the displaced persons' scheme arrived in 1947. That means that next year they will be eligible to apply to become Australian citizens.

It is estimated that during 1953 nearly 4000 of these early arrivals will be able to seek naturalization.

In 1954 about 11000 new Australians from Europe will be eligible to become full Australians.

After you have been in Australia for one year you may make "Declaration of Intention" to become an Australian citizen. You can do this any time you like after being in this country for one year but you should do it before the end of your third year in Australia.

There must be a period of at least two years between your declaration of intention and your application to become an Australian citizen.

All applications should be made to Commonwealth Migration Officer in your own State.

Josip Jurčič:

KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI (nadaljevanje)

in meni: "Ta bode odprl plot in jaz pojdem na vrt." Ko dojde Slamorezec bliže, zamahne in ob tisti uri bi bil ubogega Lisca a potolkel, da ni zdajci sam samcat Lukež Drenulja, ki je Lisca s strahom in skrbjo iskal, pri skočil, Slamorezca za roko zgrabil in tako govoril: "Stojte, mirujte, prizanesite, zlega ne delajte, oj, Slamorezec! Kozel moj nedolžni nič hudega ne misli. Nikar ga ne pobijajte."

Pač bi bil očanec Slamorezec v tisti minuti pretepel Drenuljo, da ni bil ta močnejši. Tako pa mu je bridko zagrozil in dejal: "Molči, Drenulja in kozel tvoj hudobni. Tožil te bom na veliko pravdo pri mestnem sodišču."

"Ni vam krivice. Kar hočete, storite," pravi Drenulja, prime kozla Lisca za brado in ga trikrat pripali z gorjato.

"Hudobna volja je v svetem pisnu prepovedana kakor hudobno dejanje. Pomnita to ti in tvoj kozel!" reče Slamorezec.

II.

Tako se je reč iztekla. Šest dni in šest noči potem pa so sedeli mestni očetje, župan iz Višnje gore, svetovalci, vsi starešine in vsi veljaki zbrani. Imeli so sodbo pred seboj, veliko pravdo kozlovsko.

Tožnik je bil Andraž Slamorezec. Kot toženec je bil navzoč: prvič Lukežev kozel Lisec s svojo brado; drugič gospodar njegov in odvetnik Lukež Drenulja sam. In mnogo, premnogo Višnjani so bili zbrani. Prišli so poslušati kako bo tekla imenitna kozlovska pravda.

In vstal je v tem zboru višnjanski modrijahov, starešin in sodnikov Pavle Zaropotaj, prvi sodnik in župan tega starega mesta. Svetlo je pogledal po zbrani množici, trikrat zacmakal z usti in povzdignil glas nekaako takole:

"Čemu smo se zbrali danes? To vas vprašam, Višnjani, zaslom-

ba in podpora slavnemu našemu mestu. Morebiti se nismo zbrali za voljo Drenuljevega kozla Lisca in zaradi Slamorezčevega vrta? Ta hudobna zver je namreč, zapeljana po svoji meseni požljivosti, po pregrešni lakoti in požrešnosti, po lenobi in nemarnosti svojega gospodarja Lukeža Drenulje, bila namenjena, da bi vse zelje, vso repo, korenje, česen in čebulo na vrtu Andraža Slamorezca posmukala, pojedla, potrla in požrla. Kajne, Višnjani, da smo od nekdaj bogaboječi in pravični?"

"Smo, smo," odgovarja višnjansko ljudstvo.

"Če smo bogaboječi, poslušajmo, kar velewa Bog. Deveta in deseta zapoved velewa, da ne smemo ničesar požetati, kar ni naše, ampak je naše ga bližnjega. Bog prepoveduje vse hudobne misli. Če mislim komu snesti zelje ali bučo, volja pri Bogu toliko, kakor bi jih res snedel. Drenuljev kozel je pa požlel svojega bližnjega blago. Pregrešno je gledal čez plot. Obsodino ga torej na smrt!"

In vse ljudstvo zagrmí: "Obesimo ga!"

"Lukež Drenulja pak," govori vošji sodnik dalje, "ni nič kriv tega. Njega ni bilo doma in, kar je še več, Lukež je dober ponočni čuvaj. Dajmo mu samo pet gorkih palic po podplatih, pa nič več."

"Pet palic!" kriče Višnjani.

Ko se vihar polože, višji sodnik Zaropotaj sede. Vstane pa sivobra-di starešina Euznjal in govori tako: "Ko sem jaz še v sami srajci in braz hlače tekal okoli, tačas je bilo v Višnji gori drugače. Kaj sem hotel reči? Tačas še nismo imeli studenca z deskami kritega in sonce je gorkeje sijalo kakor zdaj. Tačas smo imeli hitrejše noge in boljše oči. Pa kaj sem hotel reči? Res, Lukež Drenulja ni nič boljši od svojega kozla. Le ubijmo ga. Bodo vsaj drugo pot vodil kozla dobro privezati doma, da ne bo mogel poskusati, kako bi se delala kvara."

Andraž Slamorezec je od veselja poskočil, ko je zaslišal to besedo sivega starešine Euznjala. Ali gospodar Gobeželj zmaje z glavo. (Dalje prihodnjič)

SPOMENICA KATOLIŠKIH ŠKOFOV :Z V O N O V I

Katoliški škofje Jugoslavije so po svoji konferenci lansko leto poslali skupno spomenico oblastem, v katerem opisujejo stanje katoliške cerkve in katoličanov v sedanji Jugoslaviji. Nekaj ugotovitev, ki jih spomenica med drugimi navaja :

Škofje ugotavljajo, da v Jugoslaviji ni verske svobode. Svoboda vesti in veroizpovedi, katera je zajamčena v členu 25. ustave, je v praksi omejena le na delno svobodo verskih obredov, kar dejansko znači zanikanje prave verske svobode. Mnoge cerkve so, dasi so umetniške tvorbe, cerkvi odvzete in spremenjene v necerkvene namene. Spomenica med drugimi omenja cerkev sv. Jožefa v Ljubljani, kjer se nahaja filmski studio, Križevniško cerkev v Ljubljani, ki je bila katoličanom odvzeta in dana starokatolikom, cerkev na Ptujski gori je spremenjena v muzej. Državne oblasti ne dajo dovoljenja za graditev novih katoliških cerkva, zelo težko je celo dobiti dovoljenje za popravilo starih.

Bim - bim, bim - bim!
Jaz dan zvonim,
na okna vsa trkam,
zaspance budim,
budim - bim - bim !

Bam - bam, bam - bam !
Jaz sonca vam dam,
en pehar za polje,
en pehar za hram
ga dam - bam - bam !

Bom - bom, bom - bom !
Kje tvoj je dom?
Kdor pot si izgubil,
jaz vodil te bom
na dom - bom - bom !

Oton Zupančič.

Matične knjige so odvzete cerkvi in jih vodi država. Stare matične knjige se vedno niso vrnjene, čeprav je rok za vrnitev že potekel. Organi UDBe zahtevajo od organistov in pevovodij, da puste cerkveno službo. Procesije so skoro povsod zabranjene ali pa vsaj otežkovane. Posebno so težave s slovestnostmi novih maš, novomašnikom celo odvzemajo darove, ki jim jih je poklonilo verno ljudstvo.

Svoboda pridigovanja je ogrožena. Duhovnike kličejo k oblastem za zaradi citatov svetega pisma. Duhovnikom ni dovoljeno odgovarjati na protiversko propagando. Ni jim dovoljeno poučevanje verouka ne samo v šoli in kupnišču, mnogokrat celo v cerkvi, zlasti, kadar jo blizu prvo sv. obhajilo ali birma.

Cerkve in njene ustanove so podvržene neusmiljenim davkom. V slučaju neizterljivosti se pleni inventar župnijskih domov. V mnogih slučajih je bil zaplenjen ves denar mašnih intencij (Ljubljana, Brezje, Ptujška gora). Mnogi cerkvam ne dovolijo pobirati cerkveno milostino, katero verniki prostovoljno dajejo. Stolna cerkev v Ljubljani je morala plačati 10000 din denarne kazni, ker je njen zakristjan vzel z oltarja 10 din, ki ga je tam pustil nekimernik. V Sloveniji in drugod so onemogočali prejemanje darov iz inozemstva. V Roko je prispela večja pošiljka rabljene obleke ter mleko in jajca v prahu kot dar ameriških katoličanov za duhovnike, redovnike in semeniško gojence. To je bilo treba vrniti, ker so državni organi zahtevali 6milj. carine.

Zapiranje duhovnikov se nadaljuje. V zaporih se nahaja preko 200 duhovnikov. Skoro ni duhovnika, ki ne bi bil vsaj nekaj časa zaprt. Med zaprtimi se nahaja tudi Mostarski škof Čule. Dejanski napadi na duhovnike niso nobena osamljenost. V zadnjih sedmih letih je bilo iz zasebe ubitih 30 duhovnikov. Krivcev v večini slučajev niso našli. Višek je pomenil napad na škofa Vovka v Novem mestu.

Organi državnih oblasti ignorirajo cerkev in njene predstavnike. Katoliški opiskopat je od leta 1945 predložil najmanj 6 dokumentarnih spomenic, toda na nobeno ni prejel odgovora.

Ob zaključku pravijo škofje: Mi ne zahtevamo nobenih privilegijev. Mi bomo zadovoljni, ako se nam prizna in da to, kar nam po božjem in naravnem pravu pripada. Mi pri tem ne mislimo samo na svobodo kulta, ampak na celo vrsto svobod, katere se vključujejo v pojem svobode vere in vesti. To so: svoboda verskega šolstva, katoliškega tiska, verskih organizacij, svobodna razpolaga z materialnimi sredstvi, katerih ne pričakujemo od države - dal jih bo narod, ki v cerkev veruje in jo ljubi.

(Die Furche)

Stran 9.

O L J K A

Rastla je našem vrtu. Ne vem, kdaj sem jo prvič zapazil. Bila je malo, zanikrno drevesce, bolj podobno grmovju kot drevesu.

Bilo je neke spomladi: brezskrbno sem skakal po cvetočem vrtu. Drevesa so že nastavljala prve cvetove. To prebujanje pomladi in razkošje barv ki jih je stvarnik posejal povrtu, je vzbudilo mojo pozornost.

Otroci so že od nekdaj obdarjeni z željo po raziskovanju in brskanju po nepoznanem. Tako se mi je zgodilo, da sem se znašel pred oljnim grmičkom. Njegovo zelenje se mi je zdelo velikansko odkritje. Le kako, da je grm tako zelen a ni nikjer nobenega cveta? Zavzet nad tem odkritjem, sem odlomil vejico in hitel z odkritjem k materi. Resno me je opozorila, da je to drevesce dragoceno in da je bolje, da več ne lomim vejic, kar tja v en dan, kot je rekla. Bil je to vtis, ki je zbolel ali ne izginil in menda prav zaradi materinega resnega opozorila.

Prišel je cvetni teden. Povsod si videl skrbne priprave otrok za cvetno nedeljo. Pripravljali so butare, da jih poneso k blagoslovu. Ni mi še bilo znano, da od veličine in okrasitve butare zavisi hišna čast in družinski ponos. Bili smo že sredi tedna, ko pravi oče: Kaj pa ti, ali ne boš nič skupaj spravil. Naredil sem prav čuden obraz, tako da je oče takoj uganil, da o zadevi nimam pojma in mi je lepo razložil, kje dobiti lepe šibe za butaro, kje zelenje, kako povezati skupaj, da se ne prelomi, če je butara predolga. Na koncu pa me je peljal k oljkinemu grmiču in sam začel trgati vejice in s tako razsipnostjo, da sem nislil, da bo oskubil ves grm. Pri tem pa je razlagal: oljka je znamenje miru, sam Bog jo je posvetil, ko je poslal po golobu vejico zelene oljke do Noeta in mu tako naznanil, da je konec po vodnji. S tem je postala oljka tudi znamenje življenja, ker je vedno zelena.

Neviht sem se vedno bal. Če sem bil sam doma, sem se stisnil v kot, zakril oči in zatisnil ušesa, da ne bi videl bliska in ne slišal groma. Kadar smo bili pa vsi doma, se je vsem zresnil obraz ob porajajoči se nevihti. Mati je navadno ukazala prinesiti posvečeno

oljko, ki je bila zataknjena v hiši nad vrati, še od cvetne nedelje. Po božno je pristopila k ognjišču in zažgala oljko, da bi Bog prinesel pomirjenje v razbesnelo naravo.

Ob vsaki veliki noči mi pride v spomin zelena oljka tam na našem vrtu in toplo mi je pri srcu.

PKO

P I R H I

Pirhov smo otroci čakali skoro z isto nestrpnostjo, kakor veliko-nočnega kolača ali potice. Ko je mati pripravljala barvo in pristavljala ponev z vodo za obarvanje jajc, smo otroci skriti za vsemi vogali skriti, kukali na ognjišče in tako opazovali slovesno dejanje. Mi smo seveda vedeli, da naše postavljanje po kuhinji, izmislili smo si vse mogoče potrebe, pomeni le napotje, da itak dovolj zaposleni materi. Zanimivo je, da ko je prišlo do barvanja pirhov smo pozabili celo na oblikovanje prstov, ki smo jih mimogrede, vkljub skrbnim materinim očitkom vtikali v sladko dobroto, ki so bile tako razkošno nastavljene samo v tem času leta.

Mati je že vedno naprej določila število pirhov, ki jih bo vsak dobil. Vsak je bil drugače obarvan. Vedno pa je bil med njimi eden, na katerega je s težko roko napisala: Vesela aleluja ali vesela velika noč ali Gospod je vstal in podobno. Ta nam je bil najbolj pri srcu in smo ga odločili od ostalih in ga namenili za večni spomin, dokler nas ni skušnjava ali potreba prisilila, da smo ga porabili kakor vse druge, četudi s težkom srcem.

Tisto leto sem imel sedemnajst pirhov. Od tolikega bogastva nisem vedel, kam bi se dal in kako bi čimprej raztrobil svojo moč v zalogi pirhov. Le stroga prepoved matere, da se na dan same velike noči ne

Stran 10.

ne sme iti nikamor, me je držala doma. Pa se takrat, če sem le mogel sem preko dvorišča vpil za sosedovim Petrom s prav prešernim glasom, če ima on tudi toliko pirhov kot jaz. On je iz previdnosti molčal.

Na velikonočni ponedeljek, včasih že do poldne, popoldne pa prav gotovo, se je začelo veselje, ki so se ga udeleževali stari in mladi. Na sosedovem travniku se nas je zbrala večja družba. Starejši fantje so se podali na sekanje pirhov, mlajši pa smo se zabavali s pirhi na isti način kot s frnikulami. Dobro nam je šlo, kila dvoje grabelj, ki so skupaj zložene tvorile nekak breg in se je prav dobro dalo valjati pirho. Da se jih je pri tem dosti pobilo, je jasno.

Sredi popoldne je prišel na okrog neki fant z vasi in se bahal, da ima tako trd pirh, da se ni nič ne zgodi, četudi ga vrže v zrak in ko prileti na tla se ne razbije. Pred našimi začudenimi očmi in obrazi je to svojo trditev tudi dokazal. Ker sem bil vedno za vsako stvar takoj navdušen, sem se jaz poizkusil svojo srečo. Vsak poizkus se je seveda žalostno končal z razbitim pirhom.

Kazen za mojo baharijo je bila že tu. Moja zaloga pirhov je izgledala kakor bojno polje po bitki. Mati je na vse to le pripomnila: Le kdo bo sedaj vse te pirhe pojedel.

Ni me pa ni bolj zadelo, kakor novica, ki mi je mimogrede priletela na uho, da je bil pirh, ki ga je fant iz vasi metel v zrak - lesen. Dasi mi je šlo na jok, sem stisnil zobe in molčal, da si ne bi nakopal norčevanja vse vaše otročadi.

PKO

H O L Y - W E E K

We remember Palm Sunday best as the day when the priest blesses the palms before the Mass and distributes them to us. During the reading of the Passion according to St. Matthew, we stand holding the palms and join in spirit with the people, who praised the Son of God on the streets of Jerusalem. Let us be sure to save our palms and place them in our homes as a sacramental worthy of our respect.

Holy Thursday

On Thursday of this week we commemorate the institution of the Body and Blood of Christ. Our Lord had taken His Apostles to an upper room for the Passover feast and, under the appearance of a loaf of bread and a cup of wine. He gave them His own flesh and blood.

Although Thursday is not a holyday of obligation, we should, by all means, attend the Holy Sacrifice and receive Our Lord in Holy Communion. Furthermore, we should make several visits to honor Our Lord in the Sacrament of His Love present on our altars,

Good Friday

On good Friday we pay reverence to the death of Our Lord on Calvary. The liturgy of the Church is filled with lamentations at the death of Her Master. It is the one day of the year when the Sacrifice of the Mass is not offered. Instead, the Mass of the Presanctified is said; but this is not really a Mass since there is no Consecration. On this day if our job will possibly allow it, we should spend the three hours from noon attending the Three services in our parish church. Even if that is not possible, we should meditate frequently on this day on the Passion of Our Blessed Lord. After all, it was for our sins that He died for us.

Holy Saturday

The Mass on Holy Saturday seems to be the longest in the liturgy. That is because twelve long prophecies are read in addition to the blessing of the font, the blessing of the Paschal Candle and the Litany of the Saints. After that the Mass proper begins. The Gloria is sung the organ plays and the bells are rung. Thus the Church anticipates the joy of Easter morning and at noon officially terminates the season of Lent.

Thereafter, She awaits the glorious morning of His Resurrection.

S L O V E N I A

B O A R D I N G H O U S E

Vam nudi dobro prenočišče ali stanovanje, kakor tudi domačo hrano po zmernih cenah. Za vaš letni dopust primerno izletniško izhodišče.

"Bronte" Gidley Street
ST. MARYS - NSW. Avstralija.

KAJ PA MI ?

Mesto Sydney je sredi velikih priprav za evharistični kongres. Povod kongresu je petindvajsetletnica prvega evharističnega kongresa v Avstraliji in pa 150 letnica prve sv. maše darovane na avstralskih tleh. Evharistični kongres naj bi bila mogočna manifestacija verskega katoliškega življenja kakor tudi počaščenje Evharističnega Kralja.

Pripravljalni odbor evharističnega kongresa hoče pritegniti k tej manifestaciji tudi vse novonaseljence. Obrnilo se je na narodnostne skupine posameznih narodov s prošnjo naj nastopijo na kongresu s svojo narodno nošo. Obenem so prosili, da bi vsaka narodnost imela svojo sveto mašo, pri kateri bi ljudje pristopili k sv. obhajilu.

Narodnostne skupine so povabilo vzele resno in lahko rečemo, da je kar nastopilo neko tekmovanje, kdo se bo bolje odrezal. Organizacija je v polnem teku, narodni ponos jim ne pripušta, da bi malomarno stali ob strani in čakali na zadnji teden pred kongresom. Če sedaj vadijo svoje pevske zборе, šijejo narodne noše in nabirajo člane za procesijo.

In mi ? Ali se bomo izneverili staremu izreku: kjer sta dva Slovence, je procesija ? Evharistični pripravljalni odbor nam je odkazal St. James Church, Forest Lodge (Tramvaj iz Central proti Glebe Point. Izstopiti je treba na Bridge Rd. Cerkev sama pa stoji levo od te tramvajске postaje na St. James Ave.) Sveta maša bo 18. aprila ob 10 uri dopoldne. Pred mašo in med mašo bo prilika za sv. spoved. Procesija bo 19. aprila v nedeljo ob pol treh popoldne. Če se kdo želi udeležiti procesije, naj se takoj javi uredniku MISLI, da mu pošlje nadaljna navodila. K vsem svečanostim so vsi vljudno vabljeni posebno pa k naši, slovenski službi božji. Na svidenje.

IZ PIŠEMSKEGA NABIRALNIKA :

BONEGILLA - VIC. Pošiljam vam najpriskrbnejše pozdrave Slovencev v Bonogilli. Nekoliko se jih je že odselilo, nekoliko jih pa začasno dela pri obiranju sadja v zapadni Victoriji. Misli uporabljam v propagandne svrhe. V zadnjem transportu sem odkril samo onega Slovence iz Ljubljane, ki je pa kmalu dobil delo in je odšel iz lagerja. Bonegilla se je močno izpraznila in tudi transporti so postali precej redki.

KOOMBOOLOOMBA - QLD. Prejel sem čašopis in Mohorjeve knjige, ki smo jih s sosedom glasno prečitali in predebatirali. Razumljivo je, da smo se pri tem največ spominjali naših krajev in običajev tam doma. Rad bi zapisal kaj lepoga ali otočnega za naše MISLI, pa kaj naj daje človek drugim, če sam nima pravega te melja - ali bolje rečeno, volje do življenja. Saj v teh gozdovih ne živimo nič bolje od živali. Z njihovim čajem in "bifom" mora človek pokreti vse svoje želje in sanje in živeti kar tja v tri dni brez vsakega cilja; saj druge izbire ni.

ADELAIDE - S.A. Glede Misli sem opazil, da mnogi ljudje ne razumejo zakaj niso tiskane in zakaj ni določena naročnina. Nekateri pripominjajo, da je preveč pripovedk in premalo svetovnih novic kakor tudi premalo poduka glede raznih avstralskih zakonov. Glede velikonočne spovedi sem slišal, da bi se marsikdo bel, če bi spovedoval tak duhovnik, ki ga nikjer drugje ne vidi kot v spovednici.

MELBOURNE - VIC. Pravkar sem z največjim veseljem sprejel drugo številko letošnjih MISLI. Najlepše se vam zahvaljujem za redno pošiljanje našega lista. Prosim vas moram, da mi oprostite, ker se tako dolgo nisem oglasil. Sem bil preveč obložen z drugimi rečmi, zdaj bom pa z največjim veseljem kaj napisal. Res, Misli niso nekak navaden vsakdanji časnik, ne, one so nam dosti več. Znova in znova moram obračati njihove strani in slediti mislim naših ljudi; koliko vendar povedo tile prijazni listi v lepem domačem jeziku. Kako prijetno je to tu.

Stran 12.

Kdo ne bi bil vesel teh mislečih izlivov ki so pravzaprav last nas vseh. Ob teh skromnih tipkanih straneh našega lista v Avstraliji vendar čutimo vsi, da stopamo dalje, da gradimo, da se zavedamo, da so še dnevi pred nami. Lepega dne bodo tudi Misli postale prav tiskan časopis in imeli bomo tudi SLOVENSKI DOM. Po zdravljam Vašo načrtnost in neustrašeno st. Vsi vas bomo po svojih močeh podprli.

MELBOURNE - VIC: Zahvaljujem se Vam za pošiljanje MISLI. Z veseljem probiram list in vedno teško pričakujem novih stevil.

IZ DOMOVINE :

Imeli smo tu na obisku veliko starih Slovencev iz Amerike. Nekateri od njih so prišli čisto iz gola radovednosti. Stanovali so po najboljših hotelih, za preproste ljudi pa se niso dosti brigali. Prišli so bolj sebi v zabavo kot pa trpečim v pomoč.

Pri nas so jih nekaj zaprli. Niso mogli več prenašati pritiska in so seveda v besedah dali preveč duška svojim čustvom. Prišlo je to na ušesa priganjačem režima ki jih kar mrgoli in pos ledice niso izostale. Izgleda, da danes ne velja več stari izrek: da nekdo sedi na ušesih, ampak bi bilo mnogo bolje, da sedi na jeziku.

Poizvedbe :

Prosil bi, da mi sporočite naslov gospe Cerne - Unik iz Ljubljane in je sedaj nekje v Avstraliji, morda ste jo že srečali, tako mi piše prijatelj iz Amerike, ki se zanjo zanima, če nimate naslova, bi prosil, da objavite v MISLIH.

Ali kdo ve, kje se nahaja Franc Zaletel. V Avstralijo je prišel 1950. leta. Naslov bi rad izvedel prijatelj iz Avstrije, pa tudi starše. Takole piše njegov prijatelj. Ako vam je o njen kaj znanega, bi vas prav lepo prosil, da mi sporočite njegov naslov, da bi mu pisal in obvestil donace.

Kje se nahaja g. Sročko Sušnik, rojen v Ljubljani in je bil tam bančni uradnik, sprašuje prijatelj v Nemčiji.

Edi Schulz iz U.S.A. išče svoje starše (očetovo ime je Anton Schulz), ki so najbrž nekje v Avstraliji. Če kdo ve zanje ga lepo prosim, da sporoči uredniku MISLI ali pa na naslov : J. JERENKO, Ronald Str. Injune, Via Roma, QLD.

Ne pozabi, da vsebina in obseg MISLI za visita od vsakega posameznega Slovence v Avstraliji. **PODPIRAJ EDINI SLOVENSKI LIST V AVSTRALIJI - MISLI.**

IZ POPOTNE TORBE:

Stane in Anica Bernik, Berkeley Hostel NSW-sta dobila hčerko.

Družino Rudolfa Dežman je razveselil sin.

Družini Dušana in Aleksandre Lajovic se je rodila hčerka.

Družini Alojzija Lovrenčič in Franciške roj. Bucik se rodil sinček Franc Stefan. Pri krstu sta mu botrovala Franko Petrič in ga. Mina Donati.

V družini Gerbec iz Grete so na hitro krstili hčerkico Helenko, ki je pa kmalu po krstu umrla. Pokopali so jo na pokopališču v Greti.

Družini g. Mirka in Marije Bernik je umrl sin Alojz, star pet let in pol; družina stanuje v Kilburn, Adelaide.

D o p i s o v a n j e:

24 letno dekle iz Queenslanda, ki pogreša slovenske družbe, si želi dopisovati z izobraženim Slovence. V poštev pridejo osebe od 26 - 32 let starosti z znanjem angleščine. Naslov pri uredništvu MISLI

RAZSTAVA SLIK: Naš umetnik Stanislav ROPOTEC je razstavil svoje slike 3. marca v Adelaide. Zelo nam je žal, da nismo za razstavo vedeli prej šnji mesec, ker bi tako lahko nanjo opozorili Slovence. (opened by E.W. HAYWARD, Esq. at the Royal S.A. Society of Arts Gallery, North Terrace.)

KNJIGE: V zalogi imamo še precej knjig KOLEDAR - ZEORNIK, ki so ga izdali v Argentini.

SPOVEDOVANJE: Slovenski duhovnik spoveduje v St. Mary's Cathedral v spovednici za glavni oltarjem na soboto pred prvo nedeljo v mesecu od 4 do 5 ure pop. Torej samo enkrat na mesec.

Slovinci ! "Katoliški misijoni" so izšli v novi umetniški in priročni obliki. So izredno bogati po opremljenosti in v sebi in jih bo vsak, ki mu bodo prišli v roke izredno vesel.

Naročila sprejema: P. Rudolf PIFKO, 45 Victoria Str. WAVERLEY, NSW.